

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5Sžk/11/2019
Identifikačné číslo spisu: 6018200569
Dátum vydania rozhodnutia: 27.02.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Milan Morava
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:6018200569.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Milana Moravu a členiek senátu JUDr. Nory Halmovej a JUDr. Petry Příbelskej, PhD. v právnej veci žalobcu Stredoslovenská distribučná, a.s., so sídlom Pri Rajčianske 2927/8, 010 47 Žilina, IČO:36442151, proti sťažovateľovi (pôvodne žalovanému) Inšpektorát práce Banská Bystrica, Partizánska cesta 98, 974 33 Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti Protokolu Inšpektorátu práce Banská Bystrica, č. IBB-14-58-2.3/P-E24,25-18 z 27. júna 2018, konajúc o kasačnej sťažnosti proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 24S/109/2018-66 zo 17. januára 2019, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 24S/109/2018-66 zo 17. januára 2019 z a m i e t a .

Žalobcovi p r i z n á v a proti sťažovateľovi právo na plnú náhradu trov konania.

Odôvodnenie

I.

1. Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej aj „správny súd“), napadnutým rozsudkom č.k. 24S/109/2018-66 zo 17. januára 2019 protokol č. IBB-14-58-2.3/P-E24,25-18 Inšpektorátu práce Banská Bystrica z 27. júna 2018 postupom podľa § 191 ods. 1 písm. b/ Zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok (ďalej aj „SSP“) zrušil z dôvodu, že bol sčasti vydaný orgánom, ktorý nebol na to oprávnený a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. O trovách správny súd rozhodol podľa § 167 SSP tak, že žalovaného zaviazal plnom rozsahu nahradiť žalobcovi dôvodne vynaložené trovy konania a zaplatiť ich v lehote 20 dní od právoplatnosti rozhodnutia, ktorým bude určená ich výška.

2. V protokol č. IBB-14-58-2.3/P-E24,25-18 z 27. júna 2018 žalovaný uložil žalobcovi povinnosť a) prijať opatrenie odstránenie zistených porušení predpisov a ich príčin; b) doručiť žalovanému písomnú správu o plnení opatrení na odstránenie zistených porušení predpisov v lehote 1 mesiaca odo dňa prerokovania protokolu.

3. Z odôvodnenia správneho súdu vyplýva, že Krajský súd v Banskej Bystrici ako správny súd vecne príslušný podľa § 10 SSP a miestne príslušný podľa § 13 ods. 1 SSP vec prejednal na nariadenom pojednávaní a po preskúmaní veci dospel k záveru, že žaloba bola dôvodná.

4. Žalobnú námietku miestnej nepríslušnosti žalovaného vyhodnotil správny súd, ako sčasti dôvodnú. Podľa § 2 ods. 1 a 2 zákona č. 125/2006 Z. z. citovaného v bode 9 tohto rozsudku inšpekcia práce je dozor nad dodržiavaním právnych predpisov špecifikovaných v tomto ustanovení, ktorý sa vykonáva na pracoviskách zamestnávateľov a v priestoroch, v ktorých vykonávajú prácu domáci zamestnanci a zamestnanci podľa dohody o prácach vykonávaných mimo pracovného pomeru. Podľa § 7 ods. 1 zákona č. 125/2006 Z.z. sídla a územné obvody inšpektorátov práce sú zhodné so sídlami a územnými obvody krajov. Týmito ustanoveniami je vymedzená miestna príslušnosť inšpektorátu práce pre vykonávanie svojich kompetencií pre územný obvod, v ktorom má sídlo. Z uvedených ustanovení vyplýva, že inšpektorát práce je oprávnený vykonať inšpekciu práce na pracoviskách zamestnávateľov, ktoré sa nachádzajú v územnom obvode toho-ktorého inšpektorátu práce. Žalobca sa podľa správneho súdu mylí, keď tvrdí, že významným z hľadiska miestnej príslušnosti inšpektorátu práce na výkon inšpekcie práce je sídlo zamestnávateľa. Je tomu tak z dôvodu, že zákon č. 125/2006 Z.z. v § 2 jasne a jednoznačne stanovil miesto výkonu inšpekcie práce, ktorým je vždy pracovisko zamestnávateľa. Neobstojí preto ani vyjadrenie žalovaného, že inšpektori práce fyzicky neprekročili hranice územného obvodu, a preto bola požiadavka miestnej príslušnosti zachovaná. Podstatné je to, že predmetom inšpekcie práce v preskúvanom prípade bol dozor nad dodržiavaním vybraných pracovnoprávných predpisov vo vzťahu k vybraným zamestnancom žalobcu, z ktorých len štyria mali v pracovných zmluvách dohodnuté pracovisko v územnom obvode žalovaného. Žalovaný vykonal teda dozor nad dodržiavaním pracovnoprávných predpisov vo vzťahu k ďalším štyrom pracovníkom žalobcu, ktorí mali miesto výkonu práce dohodnuté na pracoviskách zamestnávateľa nachádzajúcich sa v územnom obvode iného inšpektorátu práce a to v Žilinskom kraji. Inšpekciu práce nie je možné vykonať na inom mieste ako na pracovisku zamestnávateľa, resp. na mieste uvedenom v § 2 ods. 2, písm. a/ a b/ zákona č. 125/2006 Z.z.. Nemá preto ani žiadnu vypovedaciu hodnotu zaužívaná formulácia používaná žalovaným v protokoloch o výsledku inšpekcie práce o miestach výkonu inšpekcie práce a to tak, že inšpekcia práce bola vykonaná na inšpektoráte práce s uvedením konkrétnych dátumov, v ktorých boli vykonávané jednotlivé úkony inšpektormi práce vo vzťahu ku kontrolovanému zamestnávateľovi v sídle inšpektorátu práce. Dozor nad dodržiavaním právnych predpisov na konkrétnom pracovisku si logicky vyžaduje aj vykonanie úkonov na inšpektoráte práce, napr. kontrolu predložených dokladov, resp. prejednanie protokolu so zamestnávateľom, čo však nič nemení na tom, že v zmysle zákona ide o inšpekciu práce na konkrétnom pracovisku alebo na konkrétnych pracoviskách zamestnávateľa. To znamená, že keď bola inšpekcia práce, t.j. dozor nad dodržiavaním pracovnoprávných predpisov v preskúvanom prípade vykonaná vo vzťahu k členom odborových organizácií, mohol byť v zmysle zákona tento dozor, a teda inšpekcia práce vykonaná len na tých pracoviskách zamestnávateľa, na ktorých mali dohodnuté miesto výkonu práce zamestnanci - členovia odborej organizácie. Z uvedeného vyplýva, že inšpekcia práce vykonaná na pracoviskách žalobcu v Žilinskom kraji, t.j. dozor nad dodržiavaním pracovnoprávných predpisov pri poskytovaní pracovného voľna členom odborej organizácie, ktorých miesto výkonu práce, a teda pracovisko zamestnávateľa sa nachádzalo v Žilinskom kraji, čo je mimo územného obvodu žalovaného, bola vykonaná žalovaným ako miestne nepríslušným orgánom. Inak povedané, orgánom, ktorý nemal oprávnenie na týchto pracoviskách inšpekciu práce vykonať. Potom nebolo v súlade so zákonom ani vyhotovenie protokolu a uloženie opatrení na odstránenie zistených nedostatkov. Žalobná námietka miestnej nepríslušnosti tak bola sčasti dôvodná.

5. Správny súd mal z obsahu preskúvaného protokolu a uložených opatrení za to, že tieto sa viažu k zisteniam inšpekcie práce vykonanej na pracoviskách v územnom obvode žalovaného a mimo územného obvodu žalovaného, pričom ich nie je možné rozdeliť. Preto bolo potrebné zrušiť protokol v celom rozsahu. Správny súd preto zrušil protokol žalovaného podľa § 191 ods. 1 písm. b/ SSP z dôvodu, že bol sčasti vydaným orgánom, ktorý nebol na to oprávnený.

6. Ďalšie žalobné námietky podľa správneho súdu neboli dôvodné. Všeobecne uplatnené námietky o neurčitosti, nezrozumiteľnosti, či zmätočnosti protokolu pre ich nekonkrétnosť neumožňujú súdny

prieskum zákonnosti. Správny súd nie je ďalšou inštanciou v administratívnom konaní. Oprávnenie konkretizovať žalobné dôvody na preskúvaný prípad, a teda vyhľadávať dôvody nezákonnosti za žalobcu správneho súdu neprináleží, nakoľko správny súd je viazaný dôvodmi nezákonnosti uplatnenými v žalobe.

7. Námietka nezákonnosti protokolu z dôvodu nesprávnosti uloženého opatrenia na odstránenie nedostatkov spočívajúcich v neposkytnutí pracovného voľna členom ZO NOE v konkrétnych v protokole špecifikovaných dňoch, ktorá nesprávnosť mala spočívať v tom, že títo pracovníci zneužívali svoje práva, keď žiadali v roku 2018 o 56 dní pracovného voľna, nemohla obstať. Žalovaný zistil, že žalobca v konkrétnych dňoch, ktoré boli špecifikované v protokole, neposkytol pracovné voľno na vzdelávanie konkrétnym pracovníkom, ktorí boli členom orgánu ZO NOE a ani žiadnym spôsobom týmto pracovníkom nezdôvodnil takýto postup. Námietka, teda nesmeruje proti zistenému skutkovému stavu. Žalobca síce uviedol, že pracovníci neuviedli, o aké školenie malo ísť, avšak v žalobe nenamietal z tohto dôvodu nedostatočne zistený skutkový stav. Namietal, že zo strany pracovníkov išlo o zneužitie práva. Správny súd preto takejto námietke nemohol vyhovieť. Je potrebné pritom zdôrazniť, že správny súd nie je súdom skutkovým. Je viazaný skutkovým stavom tak, ako bol zistený správnym orgánom, skúma len, či tento skutkový stav bol zistený v súlade so zákonom a v rozsahu potrebnom na prijatie rozhodnutia avšak len na základe žalobných námietok.

8. Pokiaľ sa námietky nezákonnosti opatrenia na odstránenie nedostatku zisteného ako porušenie § 240 ods. 3 Zákonníka práce z dôvodu, že žalobca bol oprávnený poskytovať členom oboch odborových organizácií pracovné voľno v rozsahu nad rámec § 240 ods. 3 Zákonníka práce týka, túto vyhodnotil správny súd ako nedôvodnú, pretože vychádza z nesprávneho právneho posúdenia. Z vyššie citovaného § 240 ods. 3 Zákonníka práce je zrejmé, že ide o kogentné ustanovenie, nakoľko z jeho povahy vyplýva, že sa od neho nemožno odchyliť (§ 1 ods. 6 Zákonníka práce). Obsahuje pravidlo, ktoré bráni tomu, aby nastala nečinnosťou odborovej organizácie a činnosťou zamestnávateľa taká situácia, ktorá by znevýhodňovala len niektorú z odborových organizácií. Zákaz poskytovať pracovné voľno s náhradou mzdy na činnosť obidvoch odborových organizácií tak pôvodnej ako aj novovzniknutej až do času, kým nedôjde k dohode o rozdelení pracovného voľna, alebo nerozhodne o tom odborovými organizáciami určený rozhodca, chráni odborové organizácie, resp. chráni členov odborových orgánov pred možným znevýhodnením, a preto má takú povahu, ktorá bráni tomu, aby sa bolo možné od toho ustanovenia odchyliť. Nebolo sporu o tom, že odborové organizácie pôsobiace u žalobcu sa po vzniku ZO NOE nedohodli o rozdelení pracovného voľna s náhradou mzdy na činnosť odborovej organizácie. Povinnosť dohodnúť na rozdelení vyplýva zo štvrtej vety § 243 ods. 3 Zákonníka práce v prípade, ak u zamestnávateľa pôsobia viaceré odborové organizácie. Zo zákona preto zástupcom nepatrí pracovné voľno až do času, kým odborové organizácie zamestnávateľovi doručia písomné oznámenie o rozdelení pracovného voľna. Vyplýva to zo znenia vety za bodkočiarkou v piatej vete § 240 ods. 3 Zákonníka práce: „Ak sa zástupcovia zamestnancov nedohodnú na rozdelení pracovného voľna, o rozdelení pracovného voľna rozhodne rozhodca, ktorého si určia; za čas do písomného oznámenia rozdelenia pracovného voľna zamestnávateľovi nepatrí zástupcom zamestnancov pracovné voľno“. V predmetnom období tak žiadnemu z členov odborových orgánov zo zákona nepatrí pracovné voľno. Žalobca preto nebol ani oprávnený ani povinný poskytovať pracovné voľno s náhradou mzdy členom odborovej organizácie a to ani na základe záväzku obsiahnutého v kolektívnej zmluve.

II.

9. Proti rozsudku správneho súdu podal sťažovateľ kasačnú sťažnosť z dôvodov podľa § 440 ods. 1 písm. g/ SSP a navrhol aby kasačný súd rozsudok správneho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

10. Sťažovateľ nesúhlasil so záverom správneho súdu, ktorý za nezákonné označil konanie žalovaného, a to z dôvodu, že medzi kontrolovanými zamestnancami boli okrem zamestnancov s výkonom práce na pracovisku v Banskobystrickom kraji aj zamestnanci vykonávajúci prácu v Žilinskom kraji - mimo územného obvodu inšpektorátu práce. Sťažovateľ uviedol, že miestom výkonu inšpekcie práce nie je

vždy len pracovisko zamestnávateľa, výkon inšpekcie práce prebieha aj na inšpektorátoch práce, čo je podľa sťažovateľa jednoznačne uvedené aj v samotnom protokole. Sťažovateľ sa domnieva, že zákonodarca mal v úmysle vymedziť miestnu príslušnosť z dôvodu miestneho šetrenia. Z toho vyplýva, že fyzický výkon inšpekcie práce je možný len v rámci miestnej príslušnosti a teda obстоjí aj sťažovateľov argument, že inšpektori práce neprekročili hranice kraja.

11. Účelom zákona podľa názoru sťažovateľa bolo vymedziť inšpekciu práce v rámci miestnych výkonov inšpekcie práce (keď sa inšpektori práce fyzicky nachádzajú na mieste výkonu práce zamestnanca - pracovisku) a rozdeliť miestnu príslušnosť. Avšak týmto ustanovením nie je obmedzený výkon inšpekcie práce v prípadoch kontroly pracovnoprávných vzťahov, ktorý môže prebiehať aj bez miestneho šetrenia, keďže sa vychádza len z dokladov predložených zamestnávateľom. Záverom mal sťažovateľ za to, že ak by sa mal v praxi stroho uplatňovať názor správneho súdu, vo veľa prípadoch by tak bol radikálne popretý účel inšpekcie práce, ktorým je hlavne presadzovanie ochrany zamestnancov pri výkone práce.

III.

12. Žalobca sa napriek výzve súdu ku kasačnej sťažnosti nevyjadril.

IV.

13. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „kasačný súd“) ako súd kasačný (§ 438 ods. 2 SSP), po zistení, že kasačnú sťažnosť podal riadne a včas účastník konania zastúpený v súlade s ustanovením § 449 ods. 1 SSP, preskúmal vec a dospel k záveru, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná. Rozhodol bez nariadenia pojednávania (§ 455 SSP) s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke najvyššieho súdu www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený 27. februára 2020 (§ 137 ods. 4 v spojení s § 452 ods. 1 SSP).

14. Kasačný súd po oboznámení sa s rozsahom a dôvodmi kasačnej sťažnosti proti napadnutému rozsudku správneho súdu preskúmal rozsudok správneho súdu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, skúmal aj napadnuté rozhodnutia žalovaného správneho orgánu a konanie mu predchádzajúce najmä z toho pohľadu, či sa správny súd vysporiadal so všetkými zásadnými námietkami uvedenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu.

15. Predmetom kasačného konania je kasačná sťažnosť proti rozsudku správneho súdu č.k. 24S/109/2018-66 zo 17. januára 2019, ktorým súd protokol č. IBB-14-58-2.3/P-E24,25-18 Inšpektorátu práce Banská Bystrica z 27. júna 2018 postupom podľa § 191 ods. 1 písm. b/ SSP zrušil z dôvodu, že bol sčasti vydaný orgánom, ktorý nebol na to oprávnený a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie.

16. Kasačný súd vyhodnotil rozsah a dôvody kasačnej sťažnosti žalovaného vo vzťahu k napadnutému rozsudku správneho súdu po tom, ako sa oboznámil s obsahom súdneho a k nemu pripojeného administratívneho spisu a dospel k záveru, že sa stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku správneho súdu.

17. Podľa § 461 SSP kasačný súd zamietne kasačnú sťažnosť, ak po preskúmaní zistí, že nie je dôvodná.

18. Podľa § 2 ods. 1, 2 SSP

(1) V správnom súdnictve poskytuje správny súd ochranu právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

(2) Každý, kto tvrdí, že jeho práva alebo právom chránené záujmy boli porušené alebo priamo dotknuté rozhodnutím orgánu verejnej správy, opatrením orgánu verejnej správy, nečinnosťou orgánu verejnej

správy alebo iným zásahom orgánu verejnej správy, sa môže za podmienok ustanovených týmto zákonom domáhať ochrany na správnom súde.

19. Podľa § 2 ods. 1, 2 zákona č. 125/2006 Z.z. o inšpekcii práce

(1) Inšpekcia práce je a) dozor nad dodržiavaním

1/ pracovnoprávných predpisov, 2) ktoré upravujú pracovnoprávne vzťahy, najmä ich vznik, zmenu a skončenie, mzdové podmienky a pracovné podmienky zamestnancov vrátane pracovných podmienok žien, mladistvých, domáckych zamestnancov, osôb so zdravotným postihnutím a osôb, ktoré nedovršili 15 rokov veku, a kolektívne vyjednávanie,

2/ právnych predpisov, ktoré upravujú štátnozamestnanecké vzťahy, 2a)

3/ právnych predpisov a ostatných predpisov na zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci 3) vrátane predpisov upravujúcich faktory pracovného prostredia,

4/ právnych predpisov, ktoré upravujú zákaz nelegálnej práce a nelegálneho zamestnávania,

5/ záväzkov, ktoré vyplývajú z kolektívnych zmlúv,

6/ osobitného predpisu 3a) zamestnávateľom v rozsahu jeho povinností uzatvoriť zamestnávateľskú zmluvu a platiť a odvádzať príspevky na doplnkové dôchodkové sporenie za zamestnanca vykonávajúceho práce zaradené orgánom štátnej správy na úseku verejného zdravotníctva do tretej kategórie alebo štvrtej kategórie podľa osobitného predpisu, 3b) a za zamestnanca, ktorý vykonáva práce tanečného umelca alebo hudobného umelca, ktorý vykonáva profesiu hráča na dychový nástroj,

7/ osobitného predpisu, 3c) ktorý upravuje vnútorný systém vybavovania podnetov, zamestnávateľom,

8/ osobitného predpisu 3d) zamestnávateľom, ktorý ustanovuje povinnosti pri vysielaní zamestnancov na výkon prác pri poskytovaní služieb,

b) vyvodzovanie zodpovednosti za porušovanie predpisov uvedených v písmene a) a za porušovanie záväzkov vyplývajúcich z kolektívnych zmlúv,

c) poskytovanie bezplatného poradenstva zamestnávateľom, fyzickým osobám, ktoré sú podnikateľmi 4) a nie sú zamestnávateľmi, a zamestnancom v rozsahu základných odborných informácií a rád o spôsoboch, ako najúčinnejšie dodržiavať predpisy ustanovené v písmene a).

(2) Inšpekcia práce sa vykonáva

a) na všetkých pracoviskách zamestnávateľov a fyzických osôb, ktoré sú podnikateľmi a nie sú zamestnávateľmi, vrátane pracovísk nachádzajúcich sa na súkromných pozemkoch a v obydliach fyzických osôb,

b) vo všetkých priestoroch, v ktorých domácky zamestnanec vykonáva dohodnutú prácu a v ktorých zamestnanec vykonáva prácu podľa dohody o prácach vykonávaných mimo pracovného pomeru. 6)

20. Podľa § 7 ods. 1 a 3 písm. a/ zákona č. 125/2006 Z. z. o inšpekcii práce

(1) Inšpektoráty práce sú orgány štátnej správy. Inšpektoráty práce sú rozpočtové organizácie. 11) Sídla a územné obvody inšpektorátov práce sú zhodné so sídlami a územnými obvody krajov. Dozor nad dodržiavaním právnych predpisov a ostatných predpisov na zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci na pracoviskách jadrového zariadenia vykonáva Inšpektorát práce Nitra na celom území Slovenskej republiky. Generálny riaditeľ môže písomne určiť inšpektorát práce, ktorý vykoná úlohy podľa odseku 3, aj v územnom obvode iného inšpektorátu práce v rozsahu jeho písomného poverenia; v tomto rozsahu úlohy podľa odseku 3 nevykoná inšpektorát práce, v ktorého územnom obvode ich vykoná inšpektorát práce určený v písomnom poverení.

(3) Inšpektorát práce

a) zabezpečuje vykonávanie inšpekcie práce v rozsahu ustanovenom v § 2 ods. 1 a vykonávanie dohľadu, najmä dozerá, či požiadavkám ochrany práce zodpovedajú

1. výber, umiestnenie, usporiadanie, používanie, udržiavanie a kontrola pracoviska, pracovného prostredia, pracovných prostriedkov, ochranných prostriedkov, chemických faktorov, fyzikálnych faktorov, biologických faktorov, faktorov ovplyvňujúcich psychickú pracovnú záťaž a sociálnych opatrení a

2. pracovné postupy, pracovný čas, organizácia ochrany práce a systém jej riadenia.

21. K namietanému posúdeniu miestnej nepríslušnosti inšpektorátu práce zo strany správneho súdu uvádza kasačný súd, že sa s týmto sťažnostným bodom nestotožňuje a závery, ktoré vyvodzuje z

odôvodnenia rozhodnutia správneho súdu sťažovateľ, nie sú správne. V ustanoveniach zákona, tak ako ich citoval aj správny súd je jasne vymedzená príslušnosť inšpektorátu práce pre vykonávanie kompetencií pre ten územný obvod, v ktorom má sídlo. Inšpektorát práce je oprávnený vykonať inšpekciu práce na pracoviskách zamestnávateľov, ktoré sa nachádzajú v územnom obvode konkrétneho inšpektorátu práce. V preskúvanom prípade bol predmetom inšpekcie práce dozor nad dodržiavaním vybraných pracovnoprávných predpisov vo vzťahu k vybraným zamestnancom žalobcu, kedy sťažovateľ vykonal dozor nad dodržiavaním pracovnoprávných predpisov vo vzťahu k štyrom pracovníkom žalobcu, ktorí mali miesto výkonu práce dohodnuté na pracoviskách zamestnávateľa, ktoré sa nenachádzali v územnom obvode sťažovateľa ale v územnom obvode iného inšpektorátu práce. Kasačný súd má za to, že samotný dozor nad dodržiavaním právnych predpisov na konkrétnom pracovisku si logicky vyžaduje aj vykonanie úkonov na inšpektoráte práce, tak ako to uviedol aj sám sťažovateľ, avšak to nič nemení na tom, že podľa uvedených ustanovení zákona ide o inšpekciu práce na konkrétnom pracovisku alebo na konkrétnych pracoviskách zamestnávateľa.

22. Vzhľadom na vyššie uvedené, súd dospel k záveru že inšpekcia práce vykonaná vo vzťahu k členom odborových organizácií (v Žilinskom kraji), mohla byť vykonaná len na tých pracoviskách zamestnávateľa, na ktorých mali dohodnuté miesto výkonu práce sťažovateľom kontrolovaní členovia odborej organizácie. Tým, že pracovisko zamestnávateľa sa nachádzalo v Žilinskom kraji, čo je mimo územného obvodu sťažovateľa, inšpekcia práce vykonaná na pracoviskách žalobcu v Žilinskom kraji, bola vykonaná sťažovateľom, ako miestne nepríslušným orgánom. Z uvedeného je možné vyvodiť, že vyhotovenie protokolu a uloženie opatrení na odstránenie zistených nedostatkov nebolo vykonané v súlade so zákonom.

23. Po preskúmaní napadnutého rozsudku správneho súdu a konania, ktoré mu predchádzalo, v zmysle námietok uvedených v kasačnej sťažnosti, aj s poukazom na vyššie uvedenú judikatúru dospel kasačný súd k záveru, že krajský súd postupoval v súlade so zákonom, keď napadnutý protokol zrušil a vec vrátil sťažovateľovi na ďalšie konanie. Kasačnú sťažnosť ako nedôvodnú preto kasačný súd podľa § 461 SSP zamietol. Pre správny orgán je záväzný právny názor správneho súdu korigovaný právnym názorom kasačného súdu.

24. O trovách konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 167 ods. 1 v spojení s ustanovením § 467 ods. 1 SSP tak, že žalobcovi priznal voči žalovanému právo na úplnú náhradu trov kasačného konania, o výške ktorej rozhodne Krajský súd v Banskej Bystrici po právoplatnosti tohto rozhodnutia, v súlade s ustanovením § 175 ods. 2 SSP.

25. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky prijal rozsudok jednomyselne (§ 139 ods. 4 SSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu opravný prostriedok nie je prípustný.